

Fővárosi Ítéltábla

14.Gf.40.085/2019/6/II.

A Fővárosi Ítéltábla a Brandstädter Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Dr. Erdei Zoltán Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen kártérítés iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2018. november 27. napján kelt 3.G.40.121/2017/46. számú ítélete ellen a felperes által benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 500.000 (ötszázezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget, míg külön felhívásra az államnak 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

1.

A felperes keresetében a 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:519. §-a alapján 240.000.000 forint kártérítés és perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Azt állította, hogy 2015. február 12-én felmondást tartalmazó nyilatkozatot közölt a munkavállalóival, és kiadta részükre a munkaviszony megszüntetéséhez szükséges nyomtatványokat annak ellenére, hogy erre nem volt jogosult és a cég működése a 2015. január 21-én fogantatott kényszerintézkedést követően is biztosított volt. A dolgozók munkaviszonyának megszűnése miatt a társaság rendelkezésére álló árukészletből 240.000.000 forint értékű áru eltűnt a kialakult jogellenes helyzet eredményeként. Az alperes további károkozó magatartását abban jelölte meg, hogy törvényes képviselője és munkavállalói a felperes törvényes képviselőjével, **M. J.**sal szemben folyamatban lévő büntetőeljárás során hamis tanúvallomást tettek, valamint mentő körülményeket hallgattak el jobb tudomásuk ellenére, noha tevékenységük folytán tudtak arról, hogy a gyanúsítás alaptalan.

2.

Az alperes érdemi védekezése a kereset elutasítására irányult. Azzal érvelt, hogy felmondást tartalmazó nyilatkozatot nem közölt, mindössze egy tájékoztató levelet írt a dolgozóknak a felmondás okaira vonatkozóan, és kiadta a munkaviszony megszüntetéséhez szükséges nyomtatványt. Hangsúlyozta, hogy a felperes működése a törvényes képviselő előzetes letartóztatása és a könyvelési tevékenység végzéséhez szükséges számítógépek, iratok lefoglalása folytán nem volt biztosított. Vitatta az okozati összefüggés fennállását, mivel előadása szerint nem az ő magatartása miatt szüntették meg a munkaviszonyukat a felperes munkavállalói, hanem a kialakult helyzet miatt nem tettek eleget munkavégzési kötelezettségüknek. A büntetőeljárásban tett nyilatkozatok körében pedig arra hivatkozott, hogy mint könyvelést végző társaság, illetve annak alkalmazottai nem ismerhették fel a felperesi törvényes képviselővel szembeni gyanúsítás alaposságát vagy annak alaptalan voltát.

3.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította, valamint kötelezte az alperes javára 1.905.000 forint perköltség, míg az állam javára a le nem rótt 1.500.000 forint kereseti illeték megfizetésére.

3.1.

Az ítéletében tényként állapította meg, hogy a felperes mint megbízó és az alperes mint megbízott között könyvviteli szolgáltatás nyújtására irányuló szerződés jött létre, amely alapján az alperes könyvelési szolgáltatást végzett. Ezt nem kizárólag a felperes, hanem a felperes árukészletét értékesítő bizományi szerződés keretében tevékenységet végző Á.... Kft., ... Hungária Kft. és a S... Kft., valamint a cégek közötti áruszállítást végző ... Speed Trans Kft. részére is nyújtotta. Szolgáltatását a felperesi cég telephelyén, a Budapest XIV. kerület, ... utca 104. szám alatt látta el. A felperes törvényes képviselőjével, **M. J.**sal szemben a NAV illetékes Bűnügyi Igazgatósága kényszerintézkedést hajtott végre bűncselekmény elkövetésének alapos gyanúja miatt, aki így 2015. január 21-én előzetes letartóztatásba került. Ugyanezen a napon a gyanúsítás okán a NAV Regionális Bűnügyi Igazgatósága a felperesi társaság telephelyén, a ... U. 104. szám alatt házkutatást és foglalatást foganatosított, amelynek során az ott található könyvelési iratok, alapbizonylatok, elektronikus adathordozók, így az alperesi cég tevékenységéhez szükséges számítástechnikai eszközök is foglalás alá kerültek. A kényszerintézkedést követően a felperessel

munkaviszonyban álló dolgozók munkavégzési kötelezettségüknek – a törvényes képviselő előzetes letartóztatása folytán kialakult helyzet miatt – nem tettek eleget, az alperestől kérték, hogy adja ki részükre a munkaviszony megszüntetéséhez szükséges nyomtatványokat. Az alperes ezt 2015. február 12-én tette meg, és a felperes munkavállalóinak a nyomtatványok mellett egy kísérő levelet is küldött, amelyben tájékoztatta őket arról, hogy a munkaviszony megszűnésének módja a munkáltató részéről való felmondás, az utolsó munkában töltött nap 2015. január 21. A munkaviszony megszűnése okaként arról is tájékoztatást adott, hogy a munkáltató ettől a naptól gazdasági tevékenységét nem tudta folytatni, mert annak jogi és tárgyi feltételei nem voltak biztosítottak. A levélben a Munka törvénykönyv felmondással kapcsolatos rendelkezéseiről, valamint a munkabér követelés érvényesítésének lehetőségéről is tájékoztatást adott. A kényszerintézkedés foganatosítását követően a felperes árukészletének egy része ismeretlen okokból eltűnt. A büntetőeljárás részeként a NAV Dél-budapesti Igazgatósága pénzkövetelés ideiglenes biztosítását elrendelő 3038667218 számú végzésével foglalásokat foganatosított a felperesi társaságnál, melynek keretében a ... utca 104. alatti telephelyen 85.347.400 forint, a Sz..., ... út 101. szám alatti bérelt raktárban 62.690.000 forint, míg a Budapest VII. kerület, ... utca 4. szám alatti telephelyen 52.944.000 forint értékű ingóságot foglalt le. Az ingóságok elszállítására azonban csak 2015. április 20-tól kezdődően került sor, ennek során az adóhatóság végrehajtói észlelték, hogy a lefoglalt ingóságokból a ... utca telephelyen 1.815.000 forint, a Sz...i bérelt raktárban 3.045.000 forint, míg a ... utcai üzletben 7.871.000 (helyesen: 3.011.000 forint) becsértékű ingóság tűnt el. A felperes munkavállalói 2015 szeptemberében keresetet nyújtottak be a felperessel szemben a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon, amely bírósági meghagyásában 14.941.635 forint megfizetésére kötelezte a felperesi társaságot. Az alperes 2015. október 14-én kell nyilatkozatával tájékoztatta a felperest arról, hogy a könyvelői szolgáltatást nem tudja folytatni, így kérte a még elmaradt megbízási díjának, valamint a munkavállalók részére történő kézbesítéssel felmerült posta költségének megtérítését.

3.2.

Az ítélet jogi indokolásában az elsőfokú bíróság elsőként rögzítette, hogy a felek egyező előadása alapján állapította meg, hogy közöttük könyvelői szolgáltatás nyújtására vonatkozó szerződés jött létre annak ellenére, hogy maga az okirat nem állt rendelkezésre. Ugyancsak nem volt vitás az a tény, hogy a felperes törvényes képviselője 2015. január 21-én előzetes letartóztatásba került, valamint hogy ugyanezen a napon a felperesi társasággal szemben házkutatás és lefoglalás intézkedés elrendelésére került sor. Az sem volt vitás a felek között, hogy az alperes 2015. február

12-én a dolgozók részére kiadta a munkaviszony megszüntetéséhez szükséges nyomtatványt, valamint levélben tájékoztatta őket a munkaviszony ellehetetlenüléséről. Az alperes e tevékenysége során a szerződésben meghatározott szolgáltatás keretein túl járt el, ezért a felperes elsődleges tényállítása szerint a kártérítési igénye deliktualis alapú volt, azaz szerződésen kívüli károkozás címén kérte a Ptk. 6:519. §-ára alapítva az alperes marasztalását. A károkozás Ptk. 6:520. §-ában nevesített általános tilalmából következik, hogy a jogellenesség bizonyítása nem szükséges akkor, ha a károkozás ténye megállapítható, mivel ez önmagában megalapozza a jogellenességet a törvényi kivételek hiányában. Amennyiben a felperesnek kára keletkezett és az okozati összefüggésben áll az alperesi magatartással, a károkozás jogellenes. Bizonyítottanak fogadta el az adóhatóságok közötti levelezésből, hogy az felperes árukészletének bizonyos része eltűnt, ezáltal a felperes vagyonában értékcsökkenés következett be. Erre tekintettel vizsgálta az okozatosságot, hogy az alperesi magatartással okozati összefüggésben keletkezhett-e a felperes kára. Arra a megállapításra jutott, hogy az alperes mint megbízott a munkaviszonnyal kapcsolatos okiratok kiadására nem volt jogosult, mivel a munkaviszony megszüntetésére csak a munkajogviszony alanyai tehettek jognyilatkozatokat a Munka törvénykönyv 63. §-a alapján. Erre figyelemmel vizsgálta az adekvát kauzalitás elvére is figyelemmel azt, hogy a nyomtatvány kiadásával okozati összefüggésben érte-e a felperest az általa állított kár, hogy az állított magatartás vezetett-e a károsodáshoz, vagy azok attól függetlenül is bekövetkeztek vagy bekövetkezhettek volna. Ehhez szükséges volt annak a feltárása is, hogy a munkavállalók munkavégzési kötelezettségüknek kizárólag az alperes által történt nyomtatvány kiadása folytán nem tettek eleget, vagy annak más oka is volt. E körben az alperes törvényes képviselőjének a 30. sorszám alatti jegyzőkönyvben rögzített nyilatkozatát, **K. K.** tanúvallomását (32. jkv.), **Mné R. N.** tanúvallomását (41. jkv.), valamint **B. N.** és **D. N. E.** 46. sorszámú jegyzőkönyvben rögzített tanúvallomásait vette figyelembe. A tanúvallomásoknak a Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti értékelésével arra a következtetésre jutott, hogy a munkavállalók nem a munkaviszonyra vonatkozó iratok kiadása miatt nem tettek eleget munkavégzési kötelezettségüknek, hanem saját döntésük alapján. Az alperes törvényes képviselője ugyanis úgy nyilatkozott, hogy a munkavállalók keresték meg a kialakult helyzetre figyelemmel a munkaviszony megszüntetésével kapcsolatosan, **K. K.** maga is megerősítette, hogy el kívánt menni máshová dolgozni, így kérte volna papírjai kiadását, noha arra konkrétan nem emlékezett, hogy az alperessel ez ügyben beszélt-e. **Mné R. N.** két felperesi munkavállaló, **Sz. T.** és **A. Z.** tekintetében erősítette meg, hogy más munkahelyet kívántak keresni a törvényes képviselő előzetes letartóztatása miatt, míg **B. N.** és **D. N. B.** tanúvallomása is azt igazolta, hogy a munkavállalók a kialakult helyzetre figyelemmel saját döntésük alapján kívánták a munkaviszony megszüntetésével kapcsolatos

igazolások kiadását. Kitért arra is, hogy amennyiben a munkavállalók továbbra is eleget tettek volna munkavégzési kötelezettségüknek, a felperes által állított árukészletben bekövetkező hiány – amelyet saját maga is más személyek általi eltulajdonításnak, illetve vélt követelések önkényes kielégítésének eredményeként határozott meg – nem lett volna elkerülhető. A felperes által állított kár tehát nem közvetlenül a nyomtatványok kiadása, illetve a munkavállalók munkavégzési kötelezettségének elmulasztása okán következett be. Az adekvát oksági kapcsolat ezáltal a felperes elsődleges tényállítása alapján az alperesi magatartás és a felmerült kár között nem áll fenn.

A felperes további tényállítását – amelyet arra alapított, hogy az alperes törvényes képviselője és munkavállalói hamis tanúvallomást tettek és mentő körülményeket hallgattak el – a jogi személlyel szemben alkalmazható büntetőjogi intézkedésekről szóló 2001. évi CIV. törvény 2. § (1) bekezdésében, valamint a Btk.-ban meghatározott a centrikus bűncselekmény elkövetésére vonatkozó rendelkezések alapján vizsgálta. Megállapította, hogy az állított magatartás nem tekinthető jogi személy tevékenységi körében elkövetett bűncselekménynek, és nem állapítható meg, hogy az alperes részére előny szerzését célozta volna, így a jogi személy alperes felelőssége megállapításának törvényi feltételei hiányoztak. Megjegyezte azt is, hogy az alperesnek nem kellett felismernie a felperessel szembeni gyanúsítás alaptalan voltát attól függetlenül sem, hogy a cég könyvelését végezte, és az okozati összefüggést sem látta fennállónak. A kár mértékének megállapítására vonatkozó további bizonyítás lefolytatását mellőzte, köztük a felperes által indítványozott tanúk kihallgatását is, mivel arra a jogvita elbírálásához nem volt szükség.

4.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen annak hatályon kívül helyezése iránt a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján, azaz további jelentős bizonyítási eljárás lefolytatása, illetve kiegészítése érdekében. Másodlagosan kérte a bizonyítás elrendelését a másodfokú bíróság által és az indítványozott bizonyítás lefolytatását, a tényállás kiegészítését és ennek eredményeként az ítélet keresete szerinti megváltoztatását. Az elsődleges kérelme kapcsán hangsúlyozta, hogy a megállapított tényállás hiányos, annak további kiegészítése szükséges, illetve további bizonyítás lefolytatására lett volna még szükség, így az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok hibás értelmezésével téves következtetést vont le. A tények körében a rögzítetteken túl azt emelte ki, hogy 2015. január 21-én az üzletekben és a raktárban 389.881.346 forint nettó nyilvántartási értékű, tulajdonában álló, terheletlen, értékesíthető árukészlet volt. Ennek csak egy része került zárolásra, amely a jogosulatlan felmondást követően 2015. április 23-án

fejeződött be. Alperes magatartása miatt azonban az árukészlete és egyéb vagyoni elemei a hatósági foglalatokat megelőzően is őrízetlenül maradhattak, ugyanakkor nem állt szándékában a munkavállalók munkaviszonyának megszüntetése. Az alperes a felmondásokkal olyan okfolyamatot indított el, amely a készlet csökkenéséhez vezetett, mivel tudnia kellett arról, hogy a munkaviszonyok megszűnésével az üzletekbe való bejutás, a kulcsok, az üzletek őrzése, a készletek kezelése a továbbiakban nem lesz biztosított. Az általános megítélés szerint is látnia kellett ezen eredmény bekövetkezésének lehetőségét, a készletek könnyű eltulajdoníthatóságát, az alperes azonban bízott ennek elmaradásában. Az eljárás során bizonyította, hogy a működésének a személyi és tárgyi, valamint jogi feltételei rendelkezésre álltak. A hatóságok által nem zárolt vagyona ugyanis éppen az őrzés és működés hiányában tűnt el, valamint ez eredményezte a vagyon elvesztését és működésének ellehetetlenülését. A csatolt készletnyilvántartások elfogadásával az elsőfokú bíróság is bizonyítottan látta a vagyonában bekövetkezett csökkenést, ahogyan azt is, hogy az alperes nem volt jogosult a nyilatkozatok kiadására, ugyanakkor tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a dolgozók saját döntésük alapján nem tettek eleget munkavégzési kötelezettségüknek. E körben hangsúlyozta, hogy az ügy még nem volt ítélethozatalra érett, a tényállást részletesebben fel kellett volna tárni és az általa indítványozott további tanúkat is ki kellett volna hallgatni. Az ítéleti tényállás nem terjed ki továbbá arra, hogy a készletcsökkenés bekövetkezése pontosan mikor történt, annak időpontja nem vált ismertté az eljárás során, amit a tanúk meghallgatásával lehetett volna tisztázni. A bizonyítékok alapján nem lett volna kijelenthető bizonyosan, hogy a készletcsökkenés nem az alperes magatartása miatt következett be. Az egyes, az elsőfokú bíróság által elfogadott tanúvallomások kapcsán azt emelte ki, hogy **B. N.** és **D. N. B.** csak a ... utca 104. szám alatti telephelyen láttak el feladatot, így a cégcsoporthoz tartozó többi üzletben nem jártak, azokól sem közvetett sem közvetlen információval nem rendelkeztek. **Mné R. N.** is csak két munkavállalóval kapcsolatosan tett nyilatkozatot, így kétséget kizáró bizonyítás egy általános jellegű kijelentésre nem került lefolytatásra. A továbbiakban ezért az általa 2018. március 26-án, szeptember 27-én és október 27-én előterjesztett beadványokban tett indítványainak való helyt adást, és ez alapján a további bizonyítás elrendelését, illetve annak esetleges lefolytatását kérte.

5.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és a levont jogi következtetései is megalapozottak, döntése jogszerű. A rendelkezésre álló okirati bizonyítékokat és tanúvallomásokat helytállóan értékelve állapította meg, hogy a felperesi társaság munkavállalói 2015. január 21-ét

követően önként nem tettek eleget munkavégzési kötelezettségüknek és nem az általa küldött, a munkaviszony megszüntetésére vonatkozó nyomtatványok hatására. **K. K.** tanúvallomásával összefüggésben kiemelte, hogy a tanú előadása szerint **B. Zs.** ot az ...Home Kft. ügyvezetőjét nem tartóztatták le 2015. január 21-én, aki azonban vezetői feladatait nem gyakorolta, utasításokat nem kaptak senkitől. A házkutatást követően egyetlen nap ment be dolgozni, később nem, továbbá maga is kérte volna papírjainak kiadását új munkahely keresése miatt. Utalt maga is **Mné R. N.** tanúvallomására, továbbá arra, hogy **Nné B. S.** , **B. N.** és **D. N. B.** tanúvallomása is egyértelműen az elsőfokú bíróság által megállapított tényeket és következtetést támasztotta alá. A felperes az általa indítványozott tanúkat valamennyi esetben a felperesi árukészlet csökkenésének (mint okozott kárnak) körülményeire vonatkozóan kívánta meghallgatni, erre azonban az okozati összefüggés hiányában nem volt szükség.

6.

Az ítéletnek jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, így azt az ítéletábra teljes körűen vizsgálta felül.

7.

A fellebbezés nem alapos.

7.1.

A felperes elsősorban az ítélet hatályon kívül helyezését kérte, ennek hiányában az általa indítványozott további tanúbizonyítás lefolytatását és annak eredményeként az ítélet megváltoztatását arra hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiányos, valamint a rendelkezésre álló bizonyítékok hibás értékelésével téves következtetést vont le, mivel további jelentős bizonyításra lett volna szükség.

Az ítéletábra álláspontja szerint azonban az elsőfokú bíróság a döntéshez szükséges mértékben a bizonyítást lefolytatta, és annak alapján helytálló tényállást állapított meg, melynek további kiegészítését és erre tekintettel további bizonyítás lefolytatását nem látta szükségesnek. Az így megállapított helyes tényállás alapján az elsőfokú bíróság helytálló következtetésre jutott annak megállapítása során, hogy a felperes által állított készletcsökkenés, készletvesztés mint kár, és az alperes azon magatartása között, hogy a dolgozóknak 2015. február 12-én a munkaviszony megszűnésével kapcsolatos tájékoztató levelet és a kilépéshez szükséges nyomtatványokat

megküldte ok-okozati összefüggés nem állapítható meg. Az okozat hiánya folytán ezért helytállóan ítélte úgy, hogy további bizonyítás szükségtelen a kár mértékének és a készletcsökkenés körülményeinek megállapítása érdekében. Az ítéletábra az elsőfokú bíróság álláspontjával és annak indokaival maradéktalanul egyetért, azokat csak a fellebbezésre tekintettel egészíti ki.

7.2.

Az elsőfokú bíróság a 38. sorszámú jegyzőkönyvben (4. oldal I. számú végzés) adott tájékoztatást a feleknek a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján arról, hogy kinek mit kell a perben bizonyítania, az érvényesített jog, illetve az alperesi védekezés körében. Eszerint a felperes volt köteles bizonyítani, hogy az általa megjelölt jogellenes alperesi magatartásokkal összefüggésben, annak eredményeként árukészletét elveszítette, illetve annak csökkenése folytán 240.000.000 forint összegű kár érte. A kár mértékét is a felperes volt köteles tételesen bizonyítani, míg az alperes bizonyíthatta a felróhatóság hiányát.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg – és ezt az alperes sem támadta fellebbezéssel –, hogy az alperes a munkaviszonnyal kapcsolatos okiratok kiadására nem volt jogosult. A fellebbezéssel ellentétben a lefoglalt áru egy részének eltűnése folytán a NAV levelezése alapján (10. számú beadvány melléklete) azt is helyesen rögzítette – a készletnyilvántartások vizsgálata és összegszerű bizonyítása nélkül –, hogy a felperes vagyonában értékcsökkenés, azaz kár bekövetkezett, ezért helyesen vizsgálta a kettő közötti okozati összefüggés fennállását.

Az okozati összefüggés körében a felperesnek azt kellett bizonyítania, hogy a munkavállalók az alperes magatartása miatt hagytak fel a munkával, valamint hogy ennek következményeként állt be az állított készletvesztés.

A felperes – ahogyan arra a fellebbezésében is hivatkozott – több beadványában előterjesztette jelentős számú tanú meghallgatására irányuló bizonyítási indítványát, amit a 41. sorszámú jegyzőkönyvben foglalt bírói felhívás eredményeként a másodfokú tárgyaláson kiemelt, 42. sorszámú beadványában pontosított annak megjelölésével, hogy a tanúkat mely tények bizonyítása érdekében kívánja kihallgatni, azaz a Pp. 167. § (1) bekezdésében írtaknak itt tett eleget.

A 2018. október 27-én kelt, 42. sorszámú beadványának 1. pontjában a készletcsökkenés körülményeivel kapcsolatosan jelölte meg a tanúk egy részét, a 2. pontban a készletnyilvántartás

hitelességének igazolásaként kérte egy személy kihallgatását, a 3. pontban a felperes működési körülményeire és a készletek meglétével kapcsolatosan indítványozott igen jelentős számú tanút, míg a 4. pontban a kényszerintézkedéseket követően kialakult helyzetre (vezetők elérhetősége, utasítások, működési feltételek) és a munkavállalók igényével kapcsolatban **B. N.** és **D. N. B.** meghallgatását indítványozta. Az elsőfokú bíróság az utóbbi körben eleget tett a felperes indítványának, ezen túl a felperes korábbi indítványa alapján hallgatta meg **...Mné R. N.-t, M. J.-t,** az alperes törvényes képviselőjét **Nné B. S.-t** (30. jkv.), valamint a felperes törvényes képviselőjét **M. J.-t** (22. jkv.), továbbá ugyancsak a felperes indítványára **K. K.-t** (32. jkv.).

A tanúvallomásokon kívül rendelkezésre állt még jelentős számú okirat, amely a felperes azon tényelőadását igazolta, hogy 2015. január 22-én a Budapest XIV. kerület ... utca 104. szám alatti telephelyen, **Sz....on** a felperes által bérelt raktárban és a ... utca 104. szám alatti üzletben került sor foglalásra akként, hogy a ... utca 104. szám alatti központi irodában a NAV a könyvelési iratokat, számítógépeket, és olyan eszközöket foglalt le, amelyek a további könyveléshez szükségesek lettek volna. Az is egyértelműen kiderül a csatolt okiratokból, hogy a NAV a felperes készleteinek lefoglalását is elrendelte e három helyen, illetve 2015. április 23-án két további helyszínen is foglалás történt, majd a korábbi foglалások helyszínéről az ingóságokat elszállították. A felperes által a PKKB-hoz benyújtott első keresetleveléhez csatolt okiratok szerint az alperes a kilépő igazolásokat 42 főnek küldte meg, a per adataiból kitűnően a NAV a készletek foglалása mellett a felperesi társaság bankszámláját is zárta. A lefolytatott bizonyítás eredménye és ezek alapján is alaptalanul érvelt a felperes azzal, hogy a további működéshez szükséges feltételek rendelkezésre álltak. Alaptalanul hivatkozott arra is, hogy Rohrböck András a cég vezetését a továbbiakban biztosította, ugyanakkor maga adta elő (19. sorszámú előkészítő irat), hogy több munkatárs nem került korlátozás alá, azaz 2015. január 22-ét a foglалást követően nem volt kizárt, hogy az egyébként önálló Kft.-ékhez tartozó üzletekben az értékesítés tovább folyjon. Az ítéletábra kiemeli azt a felperes által sem vitatott tényt, hogy a kényszerintézkedésekre 2015. január 21-én és 22-én került sor, az alperes azonban a felperes által sem vitatottan csak 2015. február 12-én, azaz három héttel később küldte meg a nyomtatványokat a dolgozóknak, így a két időpont közötti időszakban – amennyiben a cég működéséhez szükséges feltételek valóban fennálltak – semmi nem akadályozta a felperes munkavállalóit a további munkavégzésben a kényszerintézkedésekkel együtt járó nehézségeken túl.

Ezzel szemben az eljárás során meghallgatott **K. K.** mint érdektelen személy, aki az adott

időszakban a felperes munkavállalója volt, maga is úgy nyilatkozott – ahogyan arra az alperes a fellebbezési ellenkérelmében helytállóan mutatott rá – hogy a NAV kényszerintézkedéseit követően vezető gyakorlatilag egyáltalán nem volt a cégnél, **B. Zs.** az ...Home Kft. vezetője nem akart ennek megfelelően eljárni és döntéseket hozni. Információhiányban szenvedtek, az üzletekben lévő árukat lefoglalta a NAV és másnap azok elszállítását meg is kezdték, illetve leállításra került a cég webes oldala (32. jkv. 2. oldal). Azt is elmondta, hogy az üzletvezetőknek, esetleg a raktárosoknak lehetett kulcsa az üzletekhez és azzal kapcsolatosan, hogy mi lesz a sorsuk, illetve mi lesz a cégekkel, konkrét és hivatalos információt nem kaptak, csak pletykák keringtek. A házkutatást követő nap még bement dolgozni, de többet nem volt bent ezen a munkahelyen (32. jkv. 3. oldal 5. bekezdés). Azt is megerősítette, hogy a cég vezetője **M. J.** volt, a házkutatás után azonban utasítást senkitől nem kapott, és **B. Zs.** sem gyakorolta vezetői feladatait. A boltok be voltak zárva, a sajtó tele volt az ügyükkel, így nem is volt olyan, aki vásárolni kívánt volna tőlük (32. jkv. 4. oldal első bekezdés). A tanú elmondása szerint a februárban esedékes januári bérét nem kapta meg, Rohrböck úr tekintetében pedig úgy nyilatkozott, hogy a házkutatás után telefonon keresték, azonban nem tudott segíteni arra hivatkozással, hogy egyik cégnek sem ügyvezetője. ... urat próbálta az irányításra rávenni, de ő sem akart csinálni semmit (4. oldal ötödik bekezdés).

B. N. a (jelenlegi nevén **L. N.**) Dné **N. B.**vel egybehangzóan nyilatkozott arról, hogy a munkavállalók 2015. január 21-ét követően nem kaptak munkabért, **B. N.** vallomása szerint a munkáltatótól nem kaptak tájékoztatást arról, hogy mi lesz a jövőben, így nem lehetett tudni, hogy munkabért fognak-e kapni vagy sem, és azt sem tudták, hogy munkavégzési kötelezettség terheli-e őket, ezért megerősítette, hogy a dolgozók önszántukból nem tettek eleget munkavégzési kötelezettségüknek (46. jkv. 7. oldal 3. bekezdés). Az alperes védekezése alátámasztásaként különböző, a Facebook-on keresztül küldött üzenetet is csatolt, amelyek a tanúk nyilatkozatait támasztották alá.

M. J. a felperes törvényes képviselője maga sem állította, hogy bárkit megbízott volna azzal, hogy a társaság ügyeit vigye tovább, általánosságban hivatkozott arra, hogy Rohrböck Andrásnak mint üzlettársának lehetősége volt arra, hogy a cég vezetését folytassa, a további tanúvallomások azonban ezt nem támasztották alá. A boltok nyitása és zárása körében maga is azt adta elő, hogy az üzletvezetők felelősségébe tartozott ennek mikéntje és megerősítette, hogy az üzletek riasztóval voltak védve, továbbá, hogy utóbb azt az információt kapta, hogy **B. Zs.** nak adták át az üzletvezetők a kulcsokat (22. jkv. 3. oldal 2. bek.). **B. Zs.** neve és szerepvállalásának hiánya a többi

tanúvallomásból is kitűnt, így összességében a tanúvallomások alapján az volt leszűrhető – és ezt az elsőfokú bíróság is helytállóan állapította meg –, hogy 2015. január 22. és február 12. között az alperesnek semmilyen ráhatása nem volt arra, hogy a dolgozók folytatják-e tevékenységüket, az üzletek működnek-e tovább. A felperes törvényes képviselőjének előzetes letartóztatása, a cégcsoport körül kialakult helyzet, a büntetőeljárás során január 21-én tett kényszerintézkedés és foglalatások eredményeként a tanúvallomásokkal is megerősítetten bizonytalan helyzet állt elő, vezető hiányában nem volt kellő információja a dolgozóknak a cég további működését illetően, bizonytalanná vált munkabérük kifizetése, ami a további munkavégzés feltételeit kétségessé tette.

A felperes kifejezetten az okozati összefüggés körében további bizonyítási indítványt nem tett, mivel indítványai kifejezetten a készletcsökkenésre, a készletek meglétére és a felperes működési körülményeire vonatkoztak, valamint arra, hogy az üzletekbe az ő termékei voltak kihelyezve bizományba. Ezeknek azonban csak akkor lett volna jelentősége, ha az alperes magatartása és a készletcsökkenés között a közvetlen okozati összefüggés megállapítható, így a kártérítési kereset jogalapja további tanúbizonyítás lefolytatása nélkül is érdemben elbírálható volt. Az elsőfokú bíróság ezért eljárási szabálysértés nélkül hozta meg határozatát és állapította meg a tényállást a rendelkezésre álló adatok alapján. Az ítéletábra sem látta szükségesnek a további bizonyítást, illetve az ítéletnek a hatályon kívül helyezését a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján.

7.3.

A felperes fellebbezése egyebekben az elsőfokú ítélet indokait nem támadta, a büntetőeljárás során tett alperesi nyilatkozatok tekintetében semmilyen érvelést nem tartalmazott, erre vonatkozó tanúbizonyítási indítványa a felperesnek nem volt, így az ítéletábra az elsőfokú ítéletet ebben a körben érdemben nem vizsgálta.

8.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján – helytálló indokaira tekintettel – helybenhagyta.

9.

A sikertelen fellebbezés folytán a felperest kötelezte a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperes jogi képviselettel felmerült, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése szerint mérlegeléssel megállapított, a másodfokú eljárás kisebb munkaterhére

figyelemmel meghatározott, mérsékelt összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére. A felperes az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére is köteles a Pp. 78. §-a és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján az államnak.

Budapest, 2019. június 20.

. Sándor Ottó s. k.

a tanács elnöke

. Buglyó Gabriella s. k.

előadó bíró

dr. Balsai Csaba Zoltán s. k.

bíró